

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 4

APRIL 2005

41. årgang

Språkunderet på pinsedag

Av Per Bergene Holm

Da Jesus hadde fullendt sin frelsesgjerning for oss, fór han opp til himmelen. Gud hadde i fordums tid mange ganger og på mange måter talt til fedrene ved profetene, og nå hadde han talt ved Sønnen. Men da står vi foran en ny åpenbaringshistorisk epoke. Den begynte på pinsedagens fest i Jerusalem.

Pinsedagens under

De tolv apostlene var samlet på samme sted. «Da kom det med ett en lyd fra himmelen som når et veldig stormvær farer fram, og fylte hele huset der de satt. Og det viste seg for dem tunger likesom av ild, som delte seg og satte seg på hver enkelt av dem. Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale i andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale» (Apg 2:2-4).

Slik Herrens herlighet hadde fylt tabernaklet og templet, og legemlig fylte Jesus Kristus, tar Guds Ånd her bolig i apostlenes hjerter, og gjør de troende i den nye pakt til et tabernakel, eller tempel for Gud selv. Dette gjør han for å åpenbare Jesus, og frelsen i ham, for alle verdens mennesker.

Betydningen av språkunderet

La oss først si litt om de tegn som skjer på pinsedag.

For det første: Språkunderet. Det er et motbilde til Babels forvirring. Ved Babels forvirring var alle mennesker ett folk, og alle forsto hverandre. De ville opphøye seg selv og gjøre seg selv et stort navn. Da grep Gud inn og skapte forvirring gjennom å la de tale ulike tungemål. Resultatet ble at de ikke forsto hverandre. Gud satte grenser mellom folkene, gjorde dem små og hjelpeløse, for at de om mulig skulle søke ham. Dette kunne ikke mennesket tåle. Derfor har det fra da av hele tiden søkt å skape nye verdensriker, for å klare seg uten Gud. Det religiøse og vantro menneske setter også sin lit til kjød, teller folket og regner med menneskelig makt og kraft og ikke med Guds Ord og Ånd. Dette skal kulminere i Antikrist sitt rike.

Gud utvelger seg ett folk

Men Gud kaller så ut ett folk, Israel, for å åpenbare *sitt* store navn gjennom det minste av alle folk, og fullfø-

Bladet Lov og Evangelium

Utgis av Norsk Luthersk Leksannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50. Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger, Kydlandsvegen, 4360 Varhaug, tlf. 51 42 08 93.
E-post: magekang@online.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furufatten 30,
5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretærfunksjonen er tillagt landsstyret.

Kasserer: Torunn Ånestad, Kydland,
4360 Varhaug, tlf. 51 43 04 06
E-post: tskydland@yahoo.no
Bankgiro: 3204 10 10222
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: 3160 Stokke
Tlf. 33 36 17 70. Fax 33 36 17 71
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: pbholm@online.no
Rektor: Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

re en frelse som skulle bli til velsignelse for alle jordens slekter. Helt fram til pinsedag måtte alle folk til Israel og til templet for å møte Gud. Na'aman måtte derfor til en av Guds profeter i Israel for å få hjelp. Og det er ingen direkte hedningemisjon i denne tiden. Jesus forbyr disiplene å gå til hedningene, de skal bare gå til de fortapte får av Israels hus. Men når Gud har fullført sin store frelsesgjerning for alle folk, lar han tolv apostler, som alle taler en hebraisk dialekt, tale slik at alle folk får høre om Guds store gjerninger på sitt eget språk. På pinsedag gjør Gud igjen alle folk til ett gjennom frelsen i Jesus Kristus.

Hedningene er medarvinger

Gud åpenbarer gjennom språkunderet på pinsedag at i Jesus Kristus er de som var langt borte – hedningene – kommet nær til. Her er det ikke lenger jøde eller greker, barbar eller skyter, her er de alle ett i Kristus Jesus (Ef 2:11-22).

Guds menighet er ikke lenger bare knyttet til Israel og Israels folk, men er fra pinsedag av noe universelt, av alle stammer, folk og tungemål. Fra pinsedag skal evangeliet forkynnes gjennom menigheten for alle folkeslag under himmelen.

Det var ikke lett for de troende jøder, selv ikke for apostlene, å akseptere og forstå at hedninger – uten først å ha blitt jøder gjennom omskjærelsen – bare ved å høre evangeliet og tro, kunne bli frelst og få Den Hellige Ånds

gave. Gud måtte drive apostlene ut gjennom trengsel og forfølgelse.

Han måtte også gi apostlene en hel rekke særlige bevis på at hedningene nå var blitt de helliges medborgere og Guds husfolk gjennom frelsen i Jesus Kristus. Peter får særbehandling. Han får være til stede i Samaria (Apg 8), og hos Kornelius (Apg 10), hvor han også først får et syn til forklaring av det som skjer. Peter får igjen og igjen se at Den Hellige Ånds gave blir gitt til de troende hedningene, akkurat på samme måte og med det samme språktegn som apostlene selv opplevde det på pinsedag.

Den tungetale vi møter i Apg er et åpenbaringshistorisk tegn på hedningenes innlemmelse i Guds menighet, og må ikke forveksles med den bønn og lovprisning i tunger som 1Kor taler om. Gud må gang på gang åpenbare for apostlene at hedningene har fått del i den samme nåde, den samme Åndens gave og tjeneste som de selv har fått, helt fram til apostlene erkjenner dette på apostelmøtet i Jerusalem (Apg 15).

Det alminnelige prestedømme

Men det er også en annen ting som åpenbares på pinsedag. Alle dem som ble salvet med Guds Ånd denne dagen, var lege menn. De var ikke prester eller embetsinnehavere i den gamle pakts forstand. Det er et helt nytt presteskap som åpenbares på pinsedag, et alminnelig prestedømme, hvor alle troende er prester og salvet med Guds Ånd til vitnetjeneste overfor verden. Nå hadde alle de troende i den gamle pakt også Guds Ånd som barnekårets Ånd. Men det var bare de særlig salvede embetsbærerne: prestene, kongene og profetene, som var salvet til å formidle Guds åpenbaring.

I den nye pakt har imidlertid alle troende fått del i denne prestetjenesten. I den gamle pakts tid åpenbarte Gud seg gjennom tabernaklet og tjenesten der. Guds Ord ble forkynt i forbilder og som en skygge. Men så ble Ordet kjød og tok bolig i blant oss i Jesus Kristus. Jesus selv var det fullkomne vitne, den fullkomne åpenbaring av Guds Ord. Han var selv Ordet og det fullkomne tabernakel. →

Innholdsfortegnelse - Lov og Evangelium, april 2005

Språkunderet på pinsedag. Av Per Bergene Holm	side 1
Et hellig kall. Av Ingar Gangås	side 4
«Det aller reneste evangelium.» Av Martin Luther	side 5
Den nødvendige gudsfrykt. Av Karl Riis	side 8
Den siste timen. Av Gunnar Soppeland	side 13
Rettferdig i Kristus. Av Johann Arndt	side 17
Synd og nåde. Av Ingar Gangås	side 18
Av dypest nød jeg rope må. Salme etter Luther	side 20

Et hellig kall

Av Ingar Gangås

«Høsten er stor», sa Jesus, og han fortsatte: «men arbeiderne få. Be derfor høstens herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!» (Luk 10:2).

I møte med Jesu kall til å bli meneskefiskere, forlot disiplene straks alt, og fulgte Jesus. Han møtte dem med et hellig kall. Da var det ikke lett å komme unna.

I dag synes alt så lettvinnt. De falske profeter løper gjerne ut, lette og raske på foten, men de sanne Guds barn må drives ut, under kamp og tårer. Kallet forplikter. Det koster. Nå er den hellige forpliktelse blitt til en beslutning om å gi Jesus en måned eller to av sin tid. I stedet for livslang kallstroskap, i form

av et lærerkall, eller et kall til å tjene som sykepleier, snakkes det heller om å jobbe. «Jeg har jobbet noen år i misjonen», sies det gjerne. Språkbruken avslører holdningen som ligger bak. Resultatet er at tjenesten blir et ork. Gleden forsvinner. Velsignelsen blir borte.

Det er stor nåde at Jesus kaller oss til tjenere i sitt rike. Det er et hellig kall, men også et herlig kall, slik sangeren uttrykker det på nr. 764 i Sangboken: «Tenk hvilken nåde det er av Gud, at vi får være hans sendebud. Og til den døende verden gå, kjærlighets-sæden fra Gud å så!»

L&E

Åndens tempel

Nå har Jesus dratt opp til himmelen. Fra pinsedag av åpenbares han i verden gjennom sine troende som er hans tempel. Ja menigheten av de troende er i dag Kristi legeme på jord, fylt av ham som fyller alt i alle (Ef 1:23). Åndsutgytelsen på pinsedag innebærer nettopp at Guds Ånd tar bolig i sin troende menighet, som i sitt tempel, for å utruste og gjøre de troende i stand til den åpenbaringstjeneste, eller vitnetjeneste, menigheten har overfor verden.

Du som hører Jesus til, er et Kristi brev til verden. «For det er åpenbart at dere er Kristi brev, blitt til ved vår tje-

neste,» sier apostelen Paulus, «ikke skrevet med blekk, men med den levende Guds Ånd, ikke på steintavler, men på hjertets kjødtavler.»

Hvor veldig det er når Kristus ved sitt Ord og sin Ånd får rom i et menneskes hjerte og tar bolig der! Da drives en ikke lenger av den ånd som er virksom i vantroens barn, men Guds Ånd kommer gjennom Ordet inn i hjerte og liv. En blir til et tempel i Ånden, et tabernakel som Jesus ønsker å åpenbare seg for verden gjennom. Og Jesus vil fylle sine troende med *hele sin fylde*, slik han i den gamle pakt fylte tabernaklet og templet med hele sin herlighet. (Ef 3:14-21).

L&E

«Det aller reneste evangelium»

Av Martin Luther

Fortale til Romerbrevet

Dette brevet er det rette hovedstykke i Det nye testamente og det aller reneste evangelium. Og det er fullt verdig til at et kristenmenneske ikke bare kan det utenat ord for ord, men også daglig omgås med det, som med daglig brød for sjelen. For dette brev kan man aldri lese eller betrakte for meget og for grundig; men jo mer man fordyper seg i det, desto herligere blir det å smake det.

Til en begynnelse gjelder det da at vi skjønner språket og vet hva Paulus mener med disse ord: lov, synd, nåde, tro, rettferdighet, kjød, ånd og lignende. Ellers har vi ikke noen nytte av å lese dette brev.

Loven

Ordet lov må her ikke forstås på menneskelig vis, så at det bare skulle

bety en lære om hvilke gjerninger vi skal gjøre eller unnlate. Slik går det for seg med de menneskelige lover; der kan man oppfylle loven, selv om hjertet ikke er med. Men Gud dømmer etter hjertebunnen. Derfor krever også hans lov hjertets innerste og lar seg ikke nøye med gjerninger; men mye mer straffer den de gjerninger som er gjort uten det rette sinnelag som hykleri og løgn. Derfor kalles også alle mennesker løgnere (Sal 116:11), nettopp av den grunn at ingen holder eller kan holde Guds lov ut fra hjertets innerste. For inne hos seg selv finner enhver ulyst til det gode og lyst til det onde. Når da den frie lyst til det gode mangler, så er man ikke med sitt hjerte i Guds lov. Og da fortjener man visse-lik også skyld og vrede hos Gud, selv om man i det ytre stråler med gode gjerninger og et ærbart liv.

Mange vil nok være enige i at vi bør ta vare på den lutherske arv. Vår nød er imidlertid at vi snart ikke har noen luthersk arv å ta vare på. Den er gått i glemmebo-ken.

I dette nummer av bladet, anbefaler vi våre lesere dette utdraget av Martin Luthers innledning til Romerbrevet, som ble utgitt første gang i 1522.

Red.

For om du utvortes holder loven med gjerninger, av frykt for straff eller kjærlighet til lønn, så gjør du alt uten fri lyst og kjærlighet til loven, men med ulyst og tvang. Du ville heller gjøre annerledes, hvis loven ikke var. Derav følger at du inne i hjertets innerste er en fiende av loven.

Hertil kommer at loven øker syn- den, som han sier i kap. 5:20, fordi mennesket bare blir enda mer fiendtlig mot loven, jo mer den krever det som mennesket ikke formår noe av. →

Derfor sier han i kap. 7:14: «Loven er åndelig.» Hva er det? Hvis loven var legemlig, så kunne den skje fyldest ved gjerninger. Men da den nå er åndelig, så kan ingen oppfylle den, med mindre alt det du gjør kommer fra hjertets grunn. Men et slikt hjerte gir ingen unntatt Guds Ånd. Han gjør mennesket likedannet med loven, så det av hjertet får lyst til loven, og fra nå av gjør alt, ikke av frykt eller tvang, men av et frivillig hjerte. Altså er loven åndelig. Med et slikt åndelig hjerte vil den bli elsket og oppfylt, og en slik ånd krever den. Hvor denne ånd ikke er i hjertet, der blir det synd, ulyst og fiendskap mot loven. Men loven er god, rettferdig og hellig.

Å oppfylle loven er å gjøre dens verk med lyst og kjærlighet, og føre et gudfryktig og fromt liv, frivillig og uten lovens tvang, som om det ikke fantes noen lov eller straff.

Men en slik lyst som følger med kjærlighetens frivillighet, gir den Hellige Ånd i hjertet, som han sier i kap. 5:5. Men Ånden blir ikke gitt på noen annen måte enn alene i, med og ved troen på Jesus Kristus. Og troen kommer ikke på annen måte enn alene ved Guds Ord eller evangelium, som forkynner Kristus som Guds Sønn og menneske, død og oppstanden for vår skyld. Som han sier i kap. 3:25; 4:25 og 10:9.

Herav kommer det at troen alene gjør rettferdig og oppfyller loven. For troen får Ånden av Kristi fortjeneste. Og Ånden skaper et glad og frivillig hjerte, slik som loven krever det. På

denne måten fremgår da de gode gjerninger av selve troen.

Synden

Synd kaller Skriften ikke bare den utvortes, legemlige gjerning, men også all den bevegelse som rører seg sammen med den utvortes gjerning, nemlig hjertets innerste med alle dets krefter. (...) Og i særdeleshet ser Skriften inn i hjertet og til roten og hovedkilden til all synd, nemlig vantroen i hjertets grunn. Altså, likesom troen alene gjør rettferdig og bringer Ånden og lysten til gode utvortes gjerninger, slik er det vantroen alene som synder og egger kjødet og lysten til onde utvortes gjerninger. Slik som det skjedde med Adam og Eva i Paradiset (1Mos 3:6).

Derfor kaller også Kristus vantroen alene synd, når han sier i Joh 16:8 f.: «Ånden skal overtyde verden om synd, fordi de ikke tror på meg.» Derfor er det også slik, at før det skjer gode eller onde gjerninger som gode eller onde frukter, må det i hjertet først være tro eller vantro. Vantroen er roten, saften og hovedkraften til all synd. Derfor kalles den jo også i Skriften slangens hode og den gamle drages hode, som kvinnens sæd, Kristus, må knuse, slik som det ble lovet Adam (1Mos 3:15).

Nåden

Nåde og gave kan man skjelne mellom på denne måte: Nåde er egentlig Guds yndest eller gunst, som han har hos seg selv overfor oss. Og ut av den er han villig til å inngyte Kristus og

Ånden med sine gaver i oss. Dette fremgår klart av kap. 5:15, hvor han sier: «Guds nåde og gaven i Jesus Kristus» osv.

Visstnok vokser gavene og Ånden daglig i oss: men de er ennå ikke fullkomne. Følgelig blir det ennå onde lyster og synder tilbake i oss, som strider mot Ånden, som han sier i Rom 7:14 og Gal 5:17, og slik som striden mellom kvinnens sæd og slangens sæd forkynnes i 1Mos 3:15. Men nåden alene utretter så meget at vi helt og fullt blir regnet rettferdige for Gud. For hans nåde deler seg ikke og stykker seg ikke opp, slik som gavene gjør; men den tar oss helt og holdent opp i Guds yndest, for Kristi, vår forbeders og midlers skyld, og fordi gavene er begynt i oss.

Så forstår du da det 7. kapitel, hvor Paulus ennå kjenner seg som en synder, mens han allikevel i 8:1 sier at det er ikke noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, nemlig på grunn av de ufullkomne gaver og Ånden. På grunn av det kjød som ennå ikke er drept er vi ennå syndere, men fordi vi tror på Kristus og har Åndens begynnelse, viser Gud oss den gunst og nåde at han ikke vil akte på eller dømme denne synd, men handle med oss etter vår tro på Kristus, inntil synden helt blir drept.

Troen

Tro er ikke den menneskelige innbilning og drøm som noen holder for tro. Når disse da ser at det ikke følger noen forbedring i livet eller gode gjer-

ninger, mens de allikevel hører og taler meget om troen, så faller de i villfarelse og sier: «Troen er ikke nok, man må gjøre gjerninger, hvis man skal bli rettferdig og salig.» (...) Men like så visst som dette er en menneskelig oppdiktning og tanke, som ikke øver noen virkning på hjertebunnen, like så visst utretter denne tanke intet, og det følger ingen forbedring etter den.

Troen, derimot, er et guddommelig verk i oss, som forandrer oss og føder oss på ny av Gud (Joh 1:13), dreper den gamle Adam, gjør oss til helt andre mennesker i hjerte, mot, sinn og alle krefter, og bringer med seg Den Hellige Ånd. (...)

Tro er en levende, dristig tillit til Guds nåde, så sikker, at den troende gjerne ville dø på den tusen ganger. Og en slik tillit til den guddommelige nåde og erkjennelse av den, gjør glad, frimodig og freidig overfor Gud og alle skapninger. Dette utretter Den Hellige Ånd i troen.

Derved får mennesket, uten tvang, vilje og lyst til å gjøre godt mot alle, tjene alle og lide hva det skal være, Gud til lov og pris, som har vist ham slik nåde. Derfor er det også umulig å skille gjerning fra tro, ja likeså umulig som å skille brann og lys fra ilden.

Be Gud at han virker troen i deg. Ellers blir du visst i evighet uten tro, selv om du innbiller deg og foretar deg alt hva du vil og kan.

*Fra «Kristne hovedverker» bind III,
Lutherstiftelsen/Nomi 1968*

Den nødvendige gudsfrykt

Av Karl Riis

Skal vårt forhold til den kjærlige Gud styres av angst? Er gudsfrykt ikke bare ytre fromhet og lovtrelldom? Er det virkelig nødvendig å tale om gudsfrykt i en moderne tid?

Mange vil i dag tenke at det er provoserende å si at gudsfrykt er nødvendig. Men hva er det som er så provoserende? Først er det selve uttrykket. Det virker så negativt at vårt forhold til Gud skal styres av angst. Gud er nådig og barmhjertig, han er kjærlighet, så han skal vi da ikke være redd for. Fra menneskelivet vet vi hvor uheldig det er dersom vårt forhold til foreldre eller foresatte er basert på angst. Slik også når det gjelder Gud.

Uttrykket virker også umoderne. Det er noe gammeldags over det med gudsfrykt, noe man talte om på 1600-tallet. Det passer liksom ikke for mennesker i dag, som på en helt annen måte er opplyste, selvstendige, og kan ta ansvar.

Går vi til gudsfryktens innhold, er det også mange som reagerer. Å blande Gud inn i alle livsforhold går bare ikke an. Det er en primitiv tankegang

«Bare gudsfrykten kan bestå i trengsler, fordi den har Ordet og stoler på Ordet.»

Martin Luther

*Karl Riis, forkynner
og bibellærer fra Hillerød,
Danmark.*

som utviklingen heldigvis har befridd oss fra. Dessuten er det å hevde en absolutt forpliktende sannhet uttrykk for en fordømmende holdning over for alt og alle som har andre meninger. Fri oss fra det! Slike tanker møter vi også ofte i dag.

Motviljen mot å snakke om gudsfrykt er en berettiget reaksjon dersom vi med gudsfrykt mener en ytre fromhet og menneskebud. Jesus fordømte en slik gudsfrykt hos fariseerne i sin samtid.

Det ene nødvendige

Men Skriften taler om en gudsfrykt som er nødvendig: «Øv deg i gudsfrykt», lyder det til oss. Den er til stor nytte, og det er knyttet mange løfter til den, både for livet her, og for det som kommer – altså både timelig og evig. Den sanne gudsfrykt er den visdom å kjenne Gud og få del i hans frelse. Bibelen kaller det «visdom til frelse ved troen på Jesus Kristus».

Men denne gudsfrykt er vi ikke født med. Vi er født med synd, og det

innebærer at vi er «født uten gudsfrykt, uten tillit til Gud, og fulle av ondt begjær» (Augustana, art. 2). Da mangler vi den gudsfrykt som er nødvendig for å leve i det rette forhold til Gud. Uten den er vi nemlig fortapte, uten Gud og uten håp i verden!

Det er merkelig at dette ene nødvendige synes å være så unødvendig for de fleste! Jesus har et inntrengende råd: «Ett er nødvendig. Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tas fra henne» (Luk 11:42). Det som er virkelig nødvendig for oss alle, er å ta Gud og alt det han har talt til oss, på alvor! For til sist skal vi alle møte Gud og avlegge regnskap for ham (Pred 12:13).

Maria-plassen, der vi lytter til Guds tale med åpne ører og hjerter, er helt avgjørende for om vi får det sanne kjennskap til Gud. For det er de Hellige Skrifter som åpenbarer frelsen og gir oss sann gudsfrykt.

Dagens gudsbilde

Skal vi forstå gudsfryktens vilkår i dag, er forståelsen av gudsbildet avgjørende. Hvilket gudsbilde har dagens mennesker sammenlignet med det Skriften sier om Gud? I en stor del av det 20. århundre er det ensidig blitt forkynt at Gud er kjærlighet og bare det. All tale om en hellig Gud som straffer synd, om en Gud som blir vred, har vært henvist til GT.

Det gamle testamentes Gud kan være vred, men vi skal forholde oss til den Gud vi møter i Det nye testamente, og han er kjærlighet. Slik har det lydt. Disse nye toner har kommet med

Pinse-møter

Langli bedehus (7 km fra Askim, Østfold).

Talere: *Gunnar Soppeland* (gjestetaler) og *Per Bergene Holm*.

Lørdag 14/5 kl. 19.00.

Søndag 15/5 kl. 11.00, 12.30 og 18.00.

Mandag 16/5 kl. 11.00 og 12.30.

Sang av Fossneskoret og Solhøysekkstetten.

Alle hjertlig velkommen! NLL

postmodernismen. Det er mennesket det dreier seg om, vi er for alvor kommet i sentrum. Det er vi – ikke Gud – det handler om.

Et trekk ved det postmoderne menneske er at det stiller krav, ikke bare til sine omgivelser, men også til Gud. Det vil ha en fleksibel gud som kan tilpasse seg våre behov, en tidsriktig gud som gir frihet og rett til selvbestemmelse, som ikke trekker grenser og sier at noe er synd.

Man vil ha en gud som sørger for alles frelse til slutt, og en religion uten fortapelse. Hva skulle det ellers bety at Gud er nådig? Vil han ikke være gud på våre premisser, har vi ikke bruk for ham i det hele tatt. Da fortjener han ikke å være vår gud. Sammenligner vi med det Bibelen sier om Gud, ser vi hvor falskt det moderne synet er. →

Bibelens gudsbilde

Bibelens Gud er ikke en gud som er dannet i vårt bilde. Gud er skapelsens opphav og oppholder, og det er vi som er til på hans premisser, ikke omvendt. Den evige Gud er ikke én i GT og en annen i NT. At han fullt ut både er hel- lig og kjærlig på samme tid, taler Gol- gata aller sterkest om.

Det som skjedde der, var en tydelig avsløring av at den Hellige ikke kunne fri sin egen Sønn fra vreden. Han ble gjort til synd for å frelse oss. Men det avslører også en ufattelig kjærlighet, som ikke sparte sin egen Sønn, men gav ham for oss alle.

Gud, som er lys, og i hvem det intet mørke er, ham er det nødvendig ikke bare å vise ærefrykt på grunn av hans

opphøyde guddommelighet og majes- tet. Men det er virkelig grunn til å frykte ham på grunn av hans vrede.

Jesus lærer oss at vi ikke skal fryk- te for mennesker, for de kan bare slå vårt legeme i hjel. Men vi skal frykte Gud, som kan ødelegge både sjel og legeme i helvete (Matt 10:28). Samti- dig krever han at vi skal elske ham av hele vårt hjerte, hele vår sjel og av all vår forstand (Matt 22:37).

Selvbedrag

Setter vi vår lit til en innbilt gud som bare eksisterer i våre tanker og forestillinger, føres vi ut i avgudsdyr- kelse og selvbedrag. Dette selvbedrag kan arte seg på flere måter. Mange le- ser sin bibel, går på gudstjenester og møter, og tenker at deres sak med Gud er i orden. Men det er slett ikke alle som hører Guds Ord som lærer den sannhet å kjenne som fører dem til gudsfrykt. Hvorfor ikke? Fordi de nøy- er seg med å høre Guds Ord, men de gjør aldri etter det (Jak 1:22).

For en ulykke. De tror at alt er vel, og først på dommens dag avsløres de- res selvbedrag. Det taler Jesus sterkt om i siste del av bergprekenen. Han nevner dem som på dommens dag vil påberope seg mange positive ting, men Jesus skal si dem som sant er at han ikke kjenner dem som sine. I lignelsen om de to husbyggere (Matt 7:21-27), taler han krystallklart om at den som hører Guds Ord uten å gjøre etter det, er som en uforstandig mann som byg- ger huset sitt på sandgrunn. Det vil føre til dom og undergang.

*Å, hvilke dype saker
Hvor undres vel min sjel:
Se, Herren døden smaker
Istedenfor sin trell!
Den Herre Kristus, Gud og mann,
For meg, fortapte synder
Gikk under dødens bann.*

*La korsets ve og plage
Hver dag jeg lever her
Gi kraft til å forsake
All synd og ondt begjær
Og la i evighet meg ei
Forglemme hva det kostet
Da du forløste meg!*

J. Gesenius 1646, F. Rostgaard,
M. B. Landstad
Sangboken nr. 277, 2+4

Veien til sann gudsfrykt

Veien til sann gudsfrykt er å høre Jesu ord og gjøre etter det. Hvor viktig det er, ser vi når vi begynner å ta vårt forhold til Gud på alvor. Da beslutter vi at nå vil vi gjøre etter det Gud sier, og det blir ikke uten konsekvenser.

I første omgang får vi styr på mange ting i vårt liv. Særlig i de ytre ting. Det kommer en ny renhet inn i vår tale, banning forsvinner, vi blir mer pliktoppfyllende i vårt arbeid, og vi bryter med tvilsomme fornøyer og forretningsmåter.

Men verre er det å styre tankene. De skulle jo være rene, helt rene, men de er så fulle av urenheter. Jeg skulle være sann og ærlig, men så opplever jeg hvor mye usannhet og falskhet som kleber ved meg. Og aller vanskeligst opplever vi det når hjertets mange former for ondt og urent begjær avsløres for oss. Vi overbevises om synd! Hvem er jeg? Guds Ord sier én ting, og jeg gjør noe helt annet!

Dette skal ikke være et opplevelsesmønster vi skal prestere, men slik erfarer en synder sitt møte med Gud. Guds Ord er både levende og dømmende. Gjennom det kaster Guds Ånd sitt blendende sannhetslys inn over vår fortid, og alt det skjulte i vårt innerste. Da ser vi for alvor hvor mye mørke vi inneholder. Men det blir også klarere og klarere for oss hvor stor bruk vi har for Jesus som frelser.

Vel kan den følelsesmessige erfaring av dette være meget forskjellig fra menneske til menneske, men det avgjørende er vårt hjertes erkjennelse.

«Gud vil ikke at frykten alene skal herske, men at en i hjertenød skal holde fast ved håpet på hans barmhjertighet.» Martin Luther

Denne opplysning er nødvendig om vi skal komme oss ut av syndens og fari-seismens selvbedrag.

Frykte og elske Gud

Selverkjennelsens egentlige hensikt er ikke at du og jeg skal bli et bedre menneske og en perfekt kristen, dens oppgave er å gjøre vårt hjerte åpent for Jesus. Med ham kommer det nye, og det som skaper sann gudsfrykt, når jeg smaker frelsens rike fylde, forsoningens kraft, eller sagt helt kort: smaker syndenes forlatelse, Jesu blods rensende kraft. Da åpnes våre øyne, og vi ser hva vi før ikke så. Vi ser og smaker hvor høyt vi er elsket av Gud. Det skaper noe helt nytt i våre hjerter.

Det er sammenfattet i Gal 2:20: «Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn som elsket meg og gav seg selv for meg.» Så kort og klart kan det sies hva det vil si å være en kristen.

Underet er at vi flyttes inn i Kristus, og han tar bolig i oss, og med ham kommer det nye inn i et menneskes liv. Vi får et nytt liv, med en ny lyst og vilje, et nytt sinn og en ny kjærighet til

Gud gjennom Jesus. Det menneske som har erfart det, har ikke vanskelig for å frykte og elske Gud samtidig. De to ting er ikke uforlikelige motsetninger, men et treffende uttrykk for hvordan vårt forhold til Gud nå er. Nettopp fordi vi har smakt den nåde og barmhjertighet hvor Gud ikke handler med oss etter våre synder – de ble jo tilregnet Jesus – så elsker et lydig Guds barn sin himmelske Far og frykter for å gjøre sin gode Fars vilje imot. Det er ikke lammende angst, men barnefrykt hos et Guds barn.

Når gudsfrykten mangler

Det skal bli vanskelige tider (2Tim 3:1ff.). Moralen vil forfalle, lovløshet, selvtukt og egoisme kommer til å spre seg, og vi får oppleve oppløsning og kaos. Det som skjer, er at mennesker av Gud overlates til seg selv og det syndige livet de hengir seg til.

Det er Guds vrede som lar mennesket smake at det som er ondt og ødeleggende, også kommer til å gjøre vondt (Rom 1:18-32). Syndens krefter i verden er nemlig så sterke at når Gud overlater menneskene til seg selv, så har de ikke noe bolverk mot syndens ødeleggende krefter. Mange lider under disse tilstander og kan se at noe er galt, men ingen har den kraft som er nødvendig for å endre de kaotiske forhold. Slik er gudsfryktens motsetning.

I menigheten føres mange bort fra sin oppriktige troskap mot Kristus. Det vokser fram en motstand mot sannheten, slik Jesus opplevde når han talte til noen jøder som var kommet til tro på

ham (Joh 8:31-47). Han ønsket å gjøre dem til gudfryktige og frigjorte kristne, men de hadde en motstand mot hans Ord. De var misfornøyde med ham, avviste ham, og hva skjedde? *De ble forherdet* så de til sist ikke engang kunne høre hans røst.

De hadde ører, men hørte ingenting, slik at de kunne forstå med hjertet og bli omvendt. I et sånt klima gjøres den smale veien bred, og verdslig tenke- og levemåte brer seg. I kjærlighetens navn tillates utukt og umoral, og ting som er helt imot Guds vilje. En mister troverdighet overfor verden, og evangeliet spottes på grunn av en kristendom som bare er skinn og ytre fasade, men uten kraft!

For den enkelte kristne vil de samme ting gjøre seg gjeldende. Vårt forhold til synden svekkes, og når vår forpliktelse mot Guds vilje i budene løsnest, da blir kjærligheten kald, både over for Jesus og de som vi er satt til å tjene. Gudslivet dør. Frafallet er en realitet.

Gudsfrykten er lys og salt

Også i lys av dette siste ser vi hvor nødvendig gudsfrykten er! Den er som et lys som veileder til det som er godt i samfunnslivet, og den er salt som bevarer samfunnet mot å gå til grunne i umoral og forderv. I menigheten skaper sann gudsfrykt åndelig liv og sann vekst. Den bevarer den enkelte av oss i en varm kjærlighet til Jesus, og gir brennende hjerter i tjenesten for Guds Rike og vår neste.

L&E

Den siste timen (III)

Av Gunnar Soppeland

Å forkynne Guds Ord

Forkynninga av Guds Ord vil alltid vere i fokus mellom kristne, anten arbeidet går fram eller attende. I dag er tradisjonell forkynning i djup krise. Manglande gjennomslagskraft gjer at ho taper terreng som det berande elementet i den kristne verksemda.

Emissæren er snart ein kuriositet. Personar som disponerer andre eigenskapar, verkemiddel og møteopplegg har teke plassen hans. Monologen frå talarstolen er kritisert både for si form og sitt innhald.

Det er eit alvorleg faktum at Guds Ord kan forkynnast slik at det vert utan frukt. Paulus minner om at til og med Kristi kross kunne misse si kraft ved at evangeliet vart forkynt på feil måte (med vise ord).

Forsvinn den bibelske verknaden av forkynninga i forsamlingane våre, er det verkeleg grunn til ransaking. I den grad forkynninga stemmer med Guds Ord, er Ordet sjølv levande og kraftig og utrettar si gjerning både syn-

leg og usynleg, til frelse eller til forherding.

I Heb 4 står det at Ordet ikkje vart til nytte fordi det ikkje ved tru var smelta saman med dei som høyrde det. Det gjeld og forkynnaren. Å smelte saman med Ordet er noko av lidinga ved det å vere forkynnar. Det formar forkynnaren stikk i strid med tida og tidsånda, og gjer at oppgåva hans menneskeleg sett er umogleg. Denne vansken kan berre Ordet og Anden overvinne. Sjølv er han ein hjelpelaus tiggjar som er avhengig av å få alt det oppgåva krev.

Kristus kjem i mellom

Det kan altså tenkjast at manglande gjennomslag i forkynninga, skuldast at Ordet har manglande gjennomslag hos oss som forkynner. I så fall er forkynnarkrisa svært alvorleg.

Men får ikkje Ordet smelte saman med tilhøyraren, har me i tillegg ei forsamlingskrise. Da får ein tilhøyrarar som høyrer og vurderer, og som kanskje har innsyn og erfaring nok til å gi forkynnaren ei treffande plassering i ein eller annan forkynnarkategori. Men held tilhøyraren sin eigen person utanfor, slepp ikkje budskapen inn. Han vernar sin eigen person mot den grunnleggjande samansmeltinga Ordet inviterte til og slepp unna med sjølvlivet i behald. Det gjev grobotn for meir av det som høyrer kjøtet til. →

Dette er den siste artikkelen i ein serie med utdrag frå talene Gunnar Soppeland hadde på Hovudsommarskolen til NLL på Moi 2004. Referata er utarbeidde av Dag Rune Lid og litt omarbeidde i forhold til den munnlege forma.

Paulus seier: «Eg lever ikkje lenger sjølv, eg er krossfesta med Kristus» (Gal 2:20). Dette er radikale ord. Kva er det som går med i døden under krossfestinga? Kva er att når me dør? I Bibelen står det om at Jesu død, var det gamle menneske sin død. Me smelta altså slik saman med han, at alt hans vart vårt og alt vårt vart hans. Dermed kjem Kristus og hans død i mellom alt. Først og framst mellom syndaren og Guds vreide. Men og for at me heilt skulle bli sameina med han. Grunnen var at me skulle bli tekne vare på, på ein tryggare måte enn det vernet me kunne finne i verda eller i oss sjølv.

Form og innhald høyrer saman

Ei forkynnarkrise kan berre løysast ved at forkynninga vert meir i samsvar med Guds Ord. Å redusere forkynninga sin plass og erstatte mangelfull forkynning med noko anna, som tilsynelatande fungerer betre, er eit fatalt bomskot, sjølv om ein hevdar at nye arbeidsformer og verkemiddel tek vare på det tradisjonelle åndsinnhaldet og fører dette uendra vidare.

Slagordet: «Frie i form, konservativt i innhald», ser ut til å vere allment akseptert, og fungerer i praksis som eit nytt «reformasjonsprinsipp» som har opna forsamlingar for rein verdsleg underhaldning og artisteri.

Det enklaste er å vrake prinsippet på grunn av resultatet. Men er det ikkje mogleg å sjå at dette prinsippet har i seg ein logisk brest?

Eit liv og ei livsart vil alltid streve etter å verkeleggjere sin eigen natur.

Og kvar *livsart* har jo *si eiga form*. Ein rev har form som ein rev. Ein hare har form som ein hare, osv. Forma er bestemt ut i frå den livsart som ein rev og ein hare representerar. Reven kan aldri ta forma til haren, og omvendt. Dei må begge ha ei form som svarar til sin eigenart for at levevilkåra skal vere optimale.

Er det ikkje og slik i Guds rike? Når Ef 4:15 talar om å vekse opp til han som er hovudet, Kristus, seier vel dette noko om form og framtoning. Og når det i v. 16 heiter at: «Såleis veks lekamen *sin vokster*», tyder vel og det at veksten er ei verkeleggjering av Kristi Ord, vesen og natur, både som årsak og verknad. Av Matt 13:23 ser me at dei som høyrer Ordet og skjønar det, gjev grøde i både tretti, seksti og hundre foll. Alt kom an på vilkåra Ordet fekk da det vart sådd.

Liv og livsform vil alltid henge i saman. Før ferdast efesarane etter denne verda sitt vis, og gjorde det kjøtet og tankane ville (Ef 2). Da var dei åndeleg blinde og døde. Etter at dei av nåde vart sette i himmelen med Kristus, ville det vore merkeleg om ikkje himmeltonane kom til å erstatte tonane frå det syndige paradiset dei vart frelste frå. Kunne eigentleg motsetnaden mellom liv og livsform før og etter frelsa bli større?

Teologi og form høyrer saman

Det er heller ikkje tilfeldig at ulike kyrkjesamfunn har ulike former. Me kan til dømes ikkje skilje katolsk lære

frå den katolske høgmesseforma. Dette er som hand og hanske. Teologi og form går i eitt.

På same vis er det med eit møte i pinserørsla. Utan den klassiske pinse-læra, ville ein heller ikkje hatt den karakteristiske møteforma. Skulle ei katolsk messe ta til å likne ei pinsefor-samling, kunne ein umiddelbart konstatere at teologien var vridd i same leia.

Noko anna er utenkjeleg.

Former har effekt i kraft av seg sjølv

Men denne lovmessige samanhen-gen vil ein i dag ikkje vedgå. Ein trur til dømes det går an å innføre musikk-former med opphav i rus og sexmiljø utan å ta med seg den kjøtlege ånda desse formene spring ut av.

Det er ikkje vanskeleg å sjå at rock er rock i kraft av seg sjølv. Den tenar berre seg sjølv, den har seg sjølv som mål, og smeltar tilhøyrarane saman med si eiga ånd. Den tilfører «kristne» samanhengar same åtferda som ein ser i rocken sine opphavlege samanheng-ar.

Prinsippet om den frie forma har gjeve verda si ånd og vesen spelerom overfor både unge og eldre midt i den kristne forsamlinga. Og i praksis verkar det slik at dei ansvarlege slepp unna ei sakleg prøving av det frammande og verdslege tankegodset som på denne måten vert lurt inn.

Dei fører altså inn ein verknad som kolliderar med Guds Ord og vesen. Det er dømt til å mislukkast! Ein får aldri eld og vatn til å gå saman!

At form ikkje berre er form, men uttrykk for underliggjande tankar, ser ein på den vekta desse formene vert tillagt og det omfanget dei har fått der dei slepp til. Det viser at formene i seg sjølv har ein effekt som gjev det resultatet ein er ute etter, uavhengig av inn-haldet, og uavhengig av om det er bil-fabrikk eller forsamling ein vil halde liv i.

Kyrkjevekstrørslene sine arbeids-former kan difor breie seg utover på tvers av alle konfesjonelle grenser. Verkemidla og arbeidsmetodane gir resultat uavhengig av bibelsyn, lære eller nådegåver.

Men når Ordet er det framste og sterkaste og beste nådemidlet me har – kven er da den som vågar å føye noko til dette? Ordets kraft er verknaden av Jesu blod.

Gud til vurdering

Det høyrer med til Willow Creek-konseptet å gå på dørene til folk for å høyre deira meining om den kristne verksemda, og finne ut korleis folket vil at forsamlinga skal vere for at dei skal ha interesse av å koma.

Folk har mellom anna svara at dei vil ha evangeliet presentert på introduksjonsnivå, og ikkje som konfronter-ing av noko absolutt. Dei vil ha Gud og kristendommen til vurdering og vert lokka til å tru at kristendom er eit livssyn som kan tilpassast brukaren, og at det for tida er kjøpars marknad.

Nebukadnesar vart som kjent vur-dert på Guds vektskål og funnen for lett (Dan 5:27). Det er noko anna enn å

vurdere Gud og hans Ord. Under sann bibelsk forkynning kjem mennesket under Guds augo. Og hans vurdering vert ståande som det endelege og avgjerande.

Demonisk evangelium

Eg har ei uhyggeleg kjensle av at såkalla behovsretta forkynning har omgjort kristendommen til ei forførande skjøkje som lokkar menneske til å blande lys og mørke i Guds heilage namn.

Samrøra mellom heilag og vanheilag og mellom ånd og kjøt representerer eit demonisk evangelium, som gjer synda, verda og kjøtet heilt ufarleg. Botferdige syndarar vil ein ikkje lenger vete noko av. Og det sanne evangeliet har ein ikkje lenger bruk for.

Når konservative rørsler opnar for alt dette nye, vil dei hevde at dei på denne måten demmer opp for teologisk oppløysing. Dei vil vere tru i mot Bibelen og vedkjenninga. Mange tenker at det som er godt for organisasjonen deira, også er godt for Guds rike. Men det er å snu alt på hovudet.

Eg kan ikkje sjå at alt dette nye som har fløymt innover kristen-Noreg dei siste åra, har sprunge ut av Skrifta og vedkjenningsskriftene. Men det vert forsvart og tolka inn under desse. Ikkje minst for at den enkelte organisasjonen skal unngå unødig uro og få arbeidsrom og legitimitet for det dei meiner er naudsynleg kursdreining. Dei ynskjer å få arbeide i fred med det framande tankegodset som dei har teke opp i seg. Det er noko av Alvoret.

Svevnen skil frå røyndommen

Tek me Ordet på alvor, vert det bestemmande for korleis me tenkjer og arbeider.

Spørsmålet er om me er vakne for Ordet sin tale eller om me søv.

Det karakteristiske ved svevnen er at den fjernar den sovande frå det verkelege tilværet. Det var svevnen som fjerna læresveinane frå det åndelege drama som utspelte seg i Getsemane da Jesus kjempa denne siste kampen, og han bad dei om å vaka med seg.

– I denne avgjerande timen, må de vaka med meg, sa Jesus. Men dei sovna. Han gjekk og vekte dei, men dei sovna att. Svevnen skilde dei frå den åndelege røyndommen som skjedde berre eit steinkast unna. Det er noko av dramaet og i situasjonen vår. Svevnen tek oss vekk frå den åndelege røynda og den profetiske røyndommen som utspelar seg i dag.

Det er difor om å gjere at Guds Ord får rope oss opp til vekking og liv. Eg trur det er den viktigaste budskapen me har til kvarandre: Timen er inne! Me må vakne or svevnen!

Hald fast på Ordet!

Om ikkje lenge skal me vekkjast likevel! Det at me lar oss vekkje i dag er avgjerande for kor me skal slå augo opp når ropet lyder: «Sjå, brudgommen kjem, gå han i møte!» Da vaknar alle.

Men halvparten av dei som ville møte brudgommen nådde ikkje dette målet. Gud, gi at det aldri vert for seint

Rettferdig i Kristus

Av Johann Arndt

Når en dyktig byggmester vil bygge et stort byggverk, legger han først en fast og solid grunn. Slik gjorde også Gud. Da han ville bygge vår salighets og rettferdighets bygning, la han grunnen i sin barmhjertighets dyp. Grunnvollen er Kristus. Og «ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt, det er Jesus Kristus» (1Kor 3:11).

Mennesket er forgiftet i sjelens dyp av satan. Vi må rettferdiggjøres ved Kristus, og legedommen må trenge inn til hjertets innerste. Kristi rettferdighet blir vår ved troen. Og troen skapes i hjertet ved Ordet og Ånden. Nå er det Gud som rettferdiggjør. Selv om din synd fylte hele verden, er Kristi fortjeneste større. Herren er vår rettferdighet (Jer 33:16). Skulle synden bety mer enn Gud? Det er som om du skyldte en krone, og så er gjelden betalt med tusen tønner gull. Her blir du ren, hvitere enn sne. Og nå er det ikke nok, at det

lille barn vasker seg. Det må få klær. Slik har Kristus ikke bare renset oss fra vår synd, men også skaffet oss frelsens kledebon og rettferdighetens kappe. Dobbelt har vi fått av Herrens hånd for våre synder (Jes 40:2).

Så er vi i Kristus evig rettferdige, fromme, hellige, levende, salige, Guds barn og arvinger. Kristi rettferdighet er vårt liv, og Kristi salighet vår salighet. Kristus er vår. Gud har gitt oss hele Kristus. Det er vår trøst og glede. Synd og død, djevel og helvete, verden og alle fiender har intet å si. Kristus er min. Hans navn være lovet i all evighet!

Vår egen rettferdighet står ikke for Gud. Vi har ikke ett å svare til tusen. Kristi rettferdighet er den usmittede rettferdighet. Den er en evig rettferdighet. Hvem kan nå dømme? Kristus er den som rettferdiggjør.

*Fra «Den sanne kristendom»,
Kristne hovedverker (V),
Lutherstiftelsen/Nomi*

for nokon av oss! At nokon av oss kjem til ein port som er stengd, og vert ståande mellom dei utestengde. Det er grufullt, men det Bibelen fortel er realisme. Den dagen skal kome uventa og

brått på dei fleste. Ved den stengde døra er både vona og nåden tekne bort. Men i dag frelser Herren alle som påkallar namnet hans.

L&E

Synd og nåde

Av Ingar Gangås

Det sies ofte i dag at forkynnelsen blir for ensidig og stereotyp. Det blir alltid synd og nåde, synd og nåde. Dette har vi jo hørt så mange ganger, sies det. La oss høre noe nytt! Det profetiske Ord er jo hele Guds råd til frelse.

Vi skal gi dem rett i at det er mange sider ved kristenlivet som bør belyses. Bibelen taler om nådegaver, et hellig liv, om de siste ting, Jesu gjenkomst, om helbredelser og bønn for syke, kallet til tjeneste og misjon, ja vi kunne nevne så mange ting. Alt dette hører med til den kristne forkynnelse og undervisning. Her har nok mange forkynnere forsømt seg.

Selve hovedsaken

Likevel er det noe som er selve *hovedsaken*, nemlig: *at de må bli frelst!* Da vil vi gjerne forkynne *Ordet om korset*.

Det hjelper lite om du legger mye arbeid på å pusse opp en hel bil, dersom motoren er i ustand. Motoren er selve hjertet i bilen. Dersom ditt hjerte ikke er rett for Gud, blir alle andre spørsmål nytteløse og verdiløse. Først trenger du å bli født på ny, og begynne å tro på Jesus. Derfor må det være slik

at vi fra talerstolen dveler mest ved det som Jesus har gjort og hvem han er.

Gud bestemmer dagsorden

Nå er det et annet forhold i den forbindelse som også må nevnes. Det er ikke gitt at vi selv til enhver tid vet best hva vi trenger å høre. Her skulle vi heller be Gud om å bestemme dagsorden. Å hvor vi kunne trenge lydhøre forkynnere som brukte mer tid på å få budskapet fra Herren, enn den tid som går med til å finpusse manuskriptet! Mange ganger drukner røsten fra Herren i velformulerte mennesketanker kledd i fine ord og vendinger. Andre ganger blir det bare klingklang og tomme ord fordi predikanten var uforberedt og hadde glemt å be Herren om Ord å gå med.

Innholdet i det profetiske Ord

Hva sier så Bibelen selv om hva som er innholdet i det profetiske Ord? La oss gå til Åp 1:3-7 for å få svar på spørsmålet: «Salig er den som leser og de som hører det profetiske Ord og tar vare på det som der står skrevet. For tiden er nær. Johannes, til de sju menigheter i Asia: Nåde være med dere og fred fra ham som er og som var og som kommer, og fra de sju ånder som er for hans trone, og fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, den førstefødte av de døde og herskeren over kongene på jorden. Han som elsker oss og løste

www.josafat.no

oss fra våre synder med sitt blod, og som gjorde oss til et kongerike, til prester for Gud, sin Far – ham være æren og makten i all evighet. Amen. Se, han kommer med skyene, og hvert øye skal se ham, også de som har gjenomstunget ham. Og alle jordens slekter skal gråte sårt over ham. Ja, amen.»

For det første får vi høre at *tiden er nær*. Snart kommer Jesus igjen. Han skal komme hastig som en tyv om natten. Da gjelder det å være våken og reiseferdig når han kommer!

For det andre blir vi møtt med ordet *nåde*. Denne nåden kommer fra Jesus Kristus, det troverdige vitne, og er det eneste som kan berge oss og skape *fred* i hjertet.

For det tredje: Med sitt eget *blod* løste han oss fra våre *synder* fordi han har så stor en kjærlighet til oss at han ikke kunne se på at vi skulle gå fortapt. Du er en synder! Synden har satt et skille mellom deg og Gud!

For det fjerde sier han at han har gjort sine barn til et kongerike, ja til prester for Gud.

Tenk hvilke rettigheter for et Guds barn! En dag skal vi fryde oss i all evighet over dette herlige barnekår. Han vil nå at *alle* må få høre om dette. Han ber deg derfor om å være et vitne for ham med dine ord, og den måten du lever på. Å være *prest* for den levende Gud forplikter. Verden leser deg som *Kristi brev*.

Til sist minner han oss om at alle skal se ham når han kommer i skyene. Da må alle bøye kne for ham, og svare ham regnskap for alle sine gjerninger.

Her har vi i en sum hva det profetiske Ord er. De to kjerneordene *synd* og *nåde* sammenfatter hva det egentlig gjelder. Det samme fokus skulle enhver sann bibelforkynnelse ha. Hva sier Bibelen om hvordan Gud ser på synden? Han kan ikke tåle det minste fnugg av synd. Så alvorlig ser han på den. En uomvendt synder står under Guds vrede, og fortjener å bli straffet med den evige fortapelse. Hva sier Bibelen om nåde? Denne straffen har Jesus frivillig tatt på seg. Det kostet Jesus mer enn vi kan fatte når han sonet synden og skapte forsoning mellom synderen og Gud.

Kjært budskap til etterfølgelse

Ordet om korset er derfor det kjæreste budskap for en kristen. Der ble synden sonet ved Jesu offerdød. Guds vrede over synden rammet Jesus i stedet for synderen. Han betalte den skyhøye pris som vi var skyldige å betale. Ved korsets fot skapes trangen til å leve for ham.

«For jeg har avlet dere i Kristus Jesus ved evangeliet. Jeg formaner dere altså: Bli mine etterfølgere!» (1Kor 4:15b-16).

«Stå derfor støtt, brødre, og hold fast på den lære dere er blitt opplært i, enten ved tale eller brev fra oss. Men han selv, vår Herre Jesus Kristus og Gud, vår Far, han som elsket oss og gav oss en evig trøst og et godt håp i nåde, må han trøste deres hjerter og styrke dere i all god gjerning og tale!» (2Tess 2,15-17).

L&E

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Av dypest nød jeg rope må

Av Martin Luther

*Av dypest nød jeg rope må
O Herre, du meg høre!
Ditt nådens øre akte på
Den bønn jeg frem vil føre!
Om ei i nåde du ser bort
Fra all den synd som her er gjort
Hvem kan da frelsen finne?*

*Jeg vet at bare nåden din
Kan all min synd utslette
Mitt største offer, Herre min
Kan ingenting utrette
For deg er ingen funnet ren
Deg må vi frykte, hver og en
Og hente trøst av nåden.*

*Til Gud jeg derfor holder meg
I mine synders våde
Mitt hjerte ene trøster seg
Til Jesu dyre nåde
Som er meg i hans Ord tilsagt
Det står til evig tid ved makt
På nåden, Gud, jeg venter.*

*Og varer det til langt på kveld
Ja, helt til nattens ende
Skal aldri jeg allikevel
Fortvilet bort meg vende
Så gjør Guds sanne Israel
Når det får tukt av Herren selv
Det venter på Guds time.*

*Om enn vår synd er tung og stor
Langt større enn Guds nåde
Den hjelp han gir oss i sitt Ord
Er uten mål og måte
Tross all den synd som her er til
Han hyrden er som frelse vil
Og fri sitt folk av nøden.*

(1524) etter Salme 130
Magnus Brostrup Landstad 1855